

PERTEV BORATAV

İvri

20.4.1970 (Görüntü yanlış olarak 20.3.1970)

Sevgili Tayyip Kardeşim;

Kaç aydır, her gün sana mektup yazmak isteriz; bir türlü elimiz ve dilimiz varmıyor. Biliyoruz ki çok üzüntülü günler geçiriyorsun. Haftada iki defa Özalp'i her gördükçe, Leman Hanım'ın durumu hakkında haber soruyoruz. Zaman zaman, insana ümit verici, endişelerini giderici haberlerin geldiğini söylediği oluyor ama, yine de rahatsızlığın vahametini kaybetmemiş olduğu anlaşılıyor. Yazamayışımın bir sebebi de, Leman Hanım'ın maneviyatını, -onun hastalığından kaybetmek suretiyle- sarsmak endişesi oluyordu. Nihayet senin, fakülte adresine yazma kararına vardık.

Bilmez misin Tayyip kardeş, Leman Hanım hemşiremizin durumu bizi ne kadar üzmektedir. Böyle günlerde, yanınızda olmak ve sizlere cesaret vermek, elden geldiğince yardımda bulunmak ne kadar isterdik. Düşünmek ve üzülmekten başka bir şey gelmiyor elimizden. Senin, Omay'ın ve Mehmet'in nasıl perişan olduğunuzu da tahmin ediyoruz. Cesaretinizi kırmamak ve hastaya cesaret, metanet vermek vazifesi gibi ağır yükler altındasınız.

Fennin, ilmin şarkılarıyla her gün yeni keşiflerden gelecek mucizeye, insan ve hak dinin, umulmadık mukavemet ve bilinmeyen sebeplerle, en ağır hastalıkları yenme ihtimallerine inanmak ve bu düşüncelerle kuvvet bulmak lazım.

Leman Hanım'a şifalar diler, senin, Omay'ın, Mehmet'in gözlerinizden öperiz, canım kardeşim.

Strazburg'taki kongreye gelmek niyetinde olduğunu öğrendim.

Çok sevindim, görüşme fırsatı olacak. Biz de sonbaharda memlekete gelmek tasavvurundayız, bir engel çıkmazsa.

Hayrünnisa, Pertev Boratav